

DE TORENPLEINKERK IN VLEUTEN- HET KERKHOF

GEKIBBEL BIJ HET KERKHOF...

Middeleeuwen

“Kijk, ze leggen bloemetjes neer!”

Jehan en zijn buurmeisje Bertken stonden op hun tenen bij de muur van het kerkhof. Hun armen rustten op de baksteentjes en gaven steun aan hun kin.

“Ze zijn nog steeds heel verdrietig dat hun Mariken dood is gegaan.” zei Bertken zacht. “Gelukkig dat ze net nog wel was gedoopt, anders had ze hier niet eens begraven mogen worden!” vulde Jehan aan.

Ze keken een tijdje zwijgend naar de verdrietige ouders en zagen hoe die een klein kaarsje aanstaken. De vader zette het voorzichtig neer aan de voet van het ruwe, houten kruisje aan het hoofdeind van het grafje. De moeder probeerde de zes andere kinderen in bedwang te houden.

“Ik hoop dat ik later rijk word...dan laat ik me binnen in de kerk begraven!” verzuchtte Jehan.

Bertken keek peinzend op hem neer. Ze was even oud als Jehan, maar meer dan een hoofd groter. “Lijkt het je leuk dat iedereen iedere zondag over je graf loopt te stampen?” vroeg ze.

Jehan dacht na...zo had hij het nog niet bekeken. “In ieder geval lig je dan heel dicht bij God.” zei hij. “Ik zou wel ergens buiten begraven willen worden, dicht bij het huisje van mijn grootmoeder...” zei Bertken en haar ogen stonden dromerig, “...ergens op een wat hoger stukje aan de rivier onder een paar wilgebomen. Dan kunnen de vogeltjes iedere ochtend voor me zingen...”

Jehan zag het voor zich en het beeld stond hem wel aan. Maar toch klopte er iets niet, voelde hij. “Maar hier in de kerk en op het kerkhof ben je dicht bij de Heer!” hield hij aan.

“Waarom nou speciaal hier?” vroeg Bertken. “Mijn grootmoeder zegt dat God overal is...hij heeft toch zelf alles gemaakt?”

“Jouw grootmoeder is een heks!” zei Jehan heftig,

maar hij schrok van haar verdrietige reactie.

“...Zeggen ze...” voegde hij er een stuk zachter aan toe.

“Waarom nou...” vroeg Bertken weer, “...omdat ze mensen beter kan maken met de kruiden die ze in de natuur vindt? Ik denk dat ze meer mensen geneest dan een piskijker op de kermis of een kaarsje in de kerk! Mijn grootmoeder zegt dat ze God overal in de natuur voelt!”

Jehan keek haar aan. Waarom wist ze nou alles, wat voor hem vast stond, zo onderuit te halen? En het klonk vaak zo logisch, zoals ze het zei...

“We moeten niet kibbelen bij het kerkhof...” zei Bertken, ‘dat verstoort de rust van de doden!’

De treurende familie stond op het punt bij het graf van hun gestorven dochtertje en zusje weg te gaan. De vader en de moeder maakten het kruisteken en de kinderen sloegen ook allemaal gehoorzaam een kruis.

Jehan had medelijden met hen, maar aan de andere kant snapte hij het niet helemaal. Hoe kon je nou verdriet hebben als je kind in de hemel was?

Bertken had zich omgedraaid en trok hem mee. Met haar hoofd een beetje gebogen, liep zij met klepperende klompen voor hem uit. Jehan keek naar de blonde haarvlecht die over haar magere rug zwierde.

“Wat was ze wijs!” dacht hij bewonderend. Misschien had hij later wel zin om met haar te trouwen!

Hans Doornweerd – Latifundium ad Flevum (LatAF)